

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 290. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511056848/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

290 JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

af min Klædedragt, at jeg er en ubetydelig Person; men jeg kan sige dig at jeg forestiller noget ved Califens Hof, og der maaskee kan tjene dig — Det er got, svarede Bonden — herpaa toog Califen fat paa Kanden igjen, og drak efter sit Hjertes Behag 5 — Din Viin er fortreffelig, sagde han, i det han pustede; og for at gjøre dig vis paa din Belønning, vil jeg kun sige dig at jeg er Califens Yndling og altid den nærmeste om hans Person — Det er mig kjært svarede Araberen — Din Bevertelse, skal 10 vist aldrig fortryde dig, sagde Jægeren, da han efter en lille Pause havde drukket tredie Gang; thi jeg kan ikke længer dølgde det for dig, at den du har havt under dit Tag, er de Troendes Behersker Al-Mauni selv — Nu snappede Bonden sin Kande 15 og vilde gaac bort dermed — Den undrende Calif spurgte ham om Aarsagen — Ey, raabte Bonden, der som du drak engang endnu, kan det ikke feyle, at du jo blevst til vor hellige Prophet; og end en Drik, da skulde du sige, at du varst Gud i Himmelen — Denne Historie er ofte fortalt; og jeg skulde ikke have fyldt mit Papiir dermed, om den ikke havde saa megen Lighed med min — I det mindste skulde neppe nogen Potentat have været sikker for mig paa sin Throne, dersom min Flaske ey havde 20 været tom — || 9

Nu heldede jeg mig fuldkommen tilbage, og under de sødste Sværmerier faldt jeg i en tryk Søvn — Hvorlænge jeg har sovet, veed jeg ikke; men da jeg vognede, heldede Dagen stærk; og da jeg 30 af en meget naturlig Tilskyndelse strax løb op paa min Høy, for at see efter Skibet, fandt jeg, at det var borte —

Hvilken nye Forvirrelse! — siger maaskee en Deel af mine Læsere — og, hvilken nye Føde for 35 min romansk Sjæl! — siger jeg — Enc, om Natten, i en ubekjendt Egn — det tegnede til et besynderligere, et frygteligere Eventyr, end jeg i mine meest sværmende Drømme havde haabet

saa snart — Min høyre Haand begyndte me-
chanisk, Sjælen ubevidst, at lege med Pistolen; og
med langsomme, stive Skrit gik jeg ned af min
Høy —

5

ARENDESE

Havde jeg da og en Arendse? — Eller var det en
Dulcinea, som min IndbildningsKraft allene skabte
sig, fordi den trængte dertil? — Ney, ved Cupido,
jeg havde en, eller egentligere jeg havdes af en dey-
10 lig, en fin og skarpsindig, en ædel, en majestetisk
Arendse — en af disse skyggefulde Skjønheder,
hvis Smil er som Soelens igjennem en regnfuld
Himmel — hvis Vink er en gennemtrængende en
uimodstaaelig Straalc af tungsindet Dyd — en af
15 disse bydende, mægtige, fortryllende Brünetter,
som man ikke kan see uden Ærefrygt og neppe
elske uden Tilbedelse — En Arendse, med store
mørkebruune, straalende Øyne, med en lille kro-
ged Næse, en Mund hvorpaa Gratierne syntes at
20 skjærtse, tykke kastaniebruune Lokker, som be-
skyggede en sneeviid Hals, to runde, elastiske,
svulmende — — — o Himmel! — jeg glemmer mig!
— men det vigtigste! — En Arendse, med en dydig,
en vittig, en satt og en høy Sjæl — en Arendse, med
25 det ømmeste Hjerte, som nogentid har slaaet bag
ved et Snørliv! — Jeg havde hende — O Himmel!
— o mine Læsere! — O du, som Smertes har gjort
følsom og øm, du som mishandlet, forladt af Ver-
den sidder i din ensomme Hytte og læser dette
30 Blad, for at forslaae din Kummer — lad en eneste
medlidende Taare dryppe derpaa! — Jeg havde
min Arendse — og nu har en anden hende! — For-
dum nagende og martrende, nu snigende og dræ-
bende Gift! — Erindring om mit Tab! — fortærende,
35 ødeleggende Tanke! — Kilde til min Fortvivlelse,
mine Uordener og mine Ulykker! — Kilde til min